

Tatu Airikka

EI MITÄÄN SANOTTAVAA

Kuvataiteen koulutusohjelma

2018

EI MITÄÄN SANOTTAVAA

Airikka, Tatu
Satakunnan ammattikorkeakoulu
Kuvataiteenn koulutusohjelma
Lokakuu 2018
Sivumäärä: 17
Liitteitä: 0

Asiasanat: Kuvataide, elämä, mietinnöt

_____

Lopputyössäni pohdin omakohtaisesti kuvataiteen harjoittamisen ongelmia.

NOTHING TO SAY

Airikka, Tatu

Satakunnan ammattikorkeakoulu, Satakunta University of Applied Sciences

Degree Programme in Fine Arts

Month 2018

Number of pages: 17

Appendices: 0

Keywords: Fine Arts, life, ponder

_____

The purpose of this thesis was to ponder the problematics of working in the field of Fine Arts on my own perspective.

.

SISÄLLYS

1 JOHDANTO	5
2 REFERAATTI SINI MONOSEN ARTIKKELISTA ELITISMI, YLEISÖ JA POPULISMI – ALASTON TOTUUS TAITEESTA 2014	6
3 POHDINTAA.....	9
4 AVANTGARDE JA SITUATIONISTINEN TWISTI	13
5 LOPUKSI.....	15
LÄHTEET.....	17

1 JOHDANTO

Ammatillista valmiuttani varten minun on tehtävä kirjallinen lopputyö, jonka tarkoitus on ”sekä kehittää että osoittaa opiskelijan valmiuksia soveltaa tietojaan ja taitojaan.”. Mitä tulee omaan opiskeluuni ja Taiteeseen ja sen harjoittamiseen. Koen, että tehtävä on itselleni lähes mahdoton, ainakin opinnäyte-työ mittapuitteissa. En koe omaavani tarvittavia taitoja sellaisen osoittami-seen kirjallisen tutkielman kautta.

Umberto Eco on määritellyt teoksessaan *Oppineisuuden osoittaminen eli mi-ten tutkielma tehdään* neljä sääntöä joita olisi hyvä noudattaa aihetta valites-
sa:

- 1) Aiheen on vastattava opiskelijan intressejä. (sen on siis liityt-
tävä hänen suorittamiinsa tentteihin, hänen lukemaansa kir-
jallisuuteen, hänen poliittiseen, kulttuuriseen tai uskonnolli-
seen maailmaansa).
- 2) Käytettävän aineiston on oltava suhteellisen helposti saatavil-
la.
- 3) Käytetyn aineiston on oltava opiskelijalle ymmärrettävää, siis
kulttuurisesti hänen ulottuvillaan.
- 4) Tutkimuksen metodisen viitekehyksen on mahduttava opiske-
lijän kokemuspiiriin.

Lisäksi Eco mielestä olisi hyvä rajata aihe tiukasti. Koen, että minun on vai-
keaa rajata mitään tiettyä aihetta, sillä olen omassa elämässäni päätenyt ti-
lanteeseen jossa olen joutunut pohtimaan ja käymään läpi omaa elämääni
hyvin syvällisellä tasolla, mikä johtuneet tietyn iän saavuttamisesta sekä taust-
tani ja eletystä elämästäni.

En ole ollut ennen opintojeni alkamista ollut juurikaan kiinnostunut taiteen
historiasta tai taideteoriasta. Aloin tekemään taidetta vasta reilusti yli kaksi-
kymmenvuotiaana. Lopetin työni ja lähdin opiskelemaan elokuvaa kansalais-
opistoon. Elokuvan tekeminen tuntui hankalalta, sillä minulla ei ollut kykyä
tehdä ryhmätöitä tai erikoistua jolle tietylle alueelle elokuvan teossa. Enkä

tuntenut omaavani intohimoa yrittää löytää paikkaa kovin kilpaillulla alalla, jota myös sitoo äärimmäinen kaupallisuus.

Lopulta päädyin entisen tyttöystäväni kanssa öljymaalauksurssille. Löysin maalaamisen kautta uuden tavan ilmaista itseäni ja yhäkin koen olevani jonkinlaisella matkalla itseyteni löytämiseen. Tuntuu myös siltä, että alan vasta ymmärtämään sitä kulttuurista taustaa, jonka pohjalta edes teen taidetta.

2 REFERAATTI SINI MONOSEN ARTIKKELISTA ELITISMI, YLEISÖ JA POPULISMI – ALASTON TOTUUS TAITEESTA 2014

Toimittaja Sini Mononen pohtii artikkelissaan elitismi käsitteen problematiikka modernissa taidekeskustelussa sekä yleisön suhdetta taiteen määrittelyssä elitistiseen sekä ei elitistiseen taiteeseen ja siinä ilmeneviin ristiriitoihin.

Mononen aloittaa kertomalla yleisön vahvasta roolista taiteen muovaajana. Se kuluttaa sitä, antaa palautetta koetusta taiteesta, sekä luo pohjaa taiteen itsensä synnylle elämällä ihmiseloa. Modernin yleisön rooli on keskittynyt yhä enemmän palautteen antamiseen individualismin kasvamisen seurauksena: taidenautinto ei ole enää kollektiivisella tasolla yhtä relevanttia kuin ennen, vaan taide-elämykset koostuvat lisääntyvissä määrin yksittäisistä lähestymissuunnista, jotka kumpuavat yksilön omien lähtökohtien sekä kokemusten kautta.

Nopea muutos kulutustottumuksissa on johtanut perinteisen taidediskurssin sekaannuksen valtaan. Vanhentuneiden käsitteiden käyttö ilman niiden etymologisen taustan tuntemista aiheuttaa sekaannusta ja jopa haittaa taidekeskustelulle itselleen.

Mononen nostaa esille elitismin käsitteen ja siihen liittyvän keskustelun, joka ohjaa taidemaailman virtauksia sekä sen vaikutuksen taidepoliittiseen päätöksentekoon. Harhaanjohtava termien käyttö saattaa johtaa julkisen rahoituksen vääristymiin. Julkisin varoin toteutettavan taiteen, määrittely siirtyy tällöin enemmän yleisölle, sekä poliitikoille, joilla ei ole tarvittavaa asian tunte-
musta.

Suomessa eliittikeskustelussa kaikuu yhä 60-luvun kansalaisliikkeiden henki sekä taistelu siitä kenelle kulttuuri kuului. Populaarikulttuurin leviämisen myötä keskustelu “korkean” ja “matalan” taiteen eroista kävi kiivaana. Keskustelun poleemisempina osapuolina toimivat perinteikkäät kulttuurilehdet kuten Parnasso ja Nuori Voima. Keskustelun siirtyessä enemmän Internetiin ja yleisön pariin pitää Mononen tarpeellisena tutkia tarkemmin yleisön määrittelemää elitismia.

“Perinteisesti elitismi perustuu ulossulkemisen periaatteeseen; eliitti erottuu tavallisesta massasta etuoikeuksilla, Näitä ovat muun muassa etuoikeus tietoon ja rajattuihin tiloihin” kertoo Mononen ja johtaa määrittelyn myös taiteeseen ja siihen liittyvään elitistiseen julkiseen valtaan ja tämän vastakäsitteeseen moniääniseen demokratiaan, joka elitismin vastavoimana itsessään voi olla hyvinkin elitistinen. Esimerkiksi Mononen nostaa Helsingin vuoteen 2008 asti kestäneen kymmenvuotisen katutaiteen täyskiellon, jonka laajuus saattoi yllättää itse kiellon puolesta kampanjoineet. 60-luvulla Helsingin juhlatilaisuuksiin yhdistetty vasemmistopohjainen “taide kuuluu kaikille” -slogan korosti taiteen demokraattisuutta: Sen tulisi olla kaikille saatavissa. Monosen mukaan “2000-luvulla taiteen kaikille kuuluminen on ymmärretty entistä enemmän maksavan asiakkaan omaisuutena”. Mononen siirtää huomion asiantuntijuiden ja demokratian ongelmiin.

“Yleisön harjoittama elitismi voi toteutua käytännössä rahan ja tiedon kautta”. Toinen tapa on tiedosta kieltäytyminen; yleisö kieltäytyy sille tarjolla olevasta taiteesta kokien sen vaikkapa liian haasteellisena tai epäkiinnostavana johtuen puutteellisista pohjatiedoista. Elitismiksi tällainen piittaamattomuus muuttuu silloin, kun yleisö alkaa muodostaan negatiivisia julkisia mielipiteitä tarkoi-

tuksenaan vaikuttaa taidepoliittiseen päätöksentekoon esim. Apurahojen jakoon, koska se tietämättömyyttään pitää kyseistä taidetta turhana. Täten yleisö tekee itsestään eliittiä taidettavastaan nostamalla itsensä taiteen yläpuolelle “maksavana asiakkaana ja verorahojen käyttäjänä”.

Mononen tuo esiin Italialaisen filosofin Lorenzo Magnanin luoman käsitteen demokratian karikatyyrin, joka on “tilanne, jossa ihmiset ajattelevat kaikilla olevan yhtäläinen oikeus valtaan, riippumatta siitä, onko heillä kykyjä vastata vallan tuomaan velvollisuuteen“. Taiteessa demokratian karikatyyri ilmenee ajatuksena jokaisen oikeudesta asiantuntijuuteen, jossa vastuu ei kuulu enää kenellekkään. Demokratiaan kuuluu toki tasavertaiset mahdollisuudet, mutta jonkin alan asiantuntijaksi pääseminen edellyttää vuosien harjautumista asiantuntijan tehtävään. Täten taidetta ei voi määritellä elitistiseksi sen vuoksi, että kieltäytyy itse ottamasta selvää sen sisällöstä. Mononen pitää tämän kaltaista negatiivista elitismia myös populismia pahempana ilmiönä.

Yhteen sanaan eli taiteeseen sisältyy jo lähtökohtaisesti lukuisia eri alalajeja, ja niitä syntyy lisää ajan kuluessa. Oletus, että yleisö kokonsa puolesta määrittää taiteen käsitteen merkityksen on absurdi. Eri taiteen lajien harrastajat luovat omat erilliset yleisönsä eikä voida puhua yhtenäisestä yleisöstä. Mononen toteaa: “Yleisö ei ole moukkamaista, jos se ei ole kiinnostunut jostain taiteenlajista. Yleisö on moukkamaista kuitenkin silloin, kun se ei ole kiinnostunut jostakin taiteenlajista, mutta kuvittelee olevansa joka tapauksessa oikeutettu vaikuttamaan siihen taiteeseen, josta se ei ole kiinnostunut.”

Lopuksi Mononen pohtii ongelmia, joita saattaa seurata, jos taiteen julkinen diskurssi saa päättäjiä käyttämään liikaa valtaa yleisön mielipiteen tyydyttämiseksi, sen sijaan, että nämä käyttäisivät koulutettujen asiantuntijoiden tietoa ja harkintakykyä. Palvellaanko silloin enää muuta kuin markkinatalouden määrittelemää suurta yleisöryhmää, joka tähtää aina vain suuremman yleisön etsimiseen, eikä pysähdy milloinkaan miettimään, mikä on liikaa? Herää kysymys: onko taiteen arvottaminen sen yleisösuosion perusteella oikeutettua? Monosen mukaan tällainen arvotus vie taiteen liian populaariin suuntaan jotta taiteen tason yleiseen laskuun taiteen kadottaessa arvopohjansa sekä

perintönsä. “Kiinnostuksen kohteena ei nyt olekaan sisältö, vaan mahdollisimman suuren rahavirran tuoma yleisö”, toteaa Mononen

3 POHDINTAA

En tunne mitenkään olevani ammatillisesti valmis harjoittamaan kuvataiteilijan ammattia. Oma henkilökohtainen elämäni tuntuu olevan liiallisessa kaoksessa vastaamaan kuvataiteilijan ammatin moderneja vaatimuksia. Mielestäni taiteilijan tulee osata oman/omien eri taiteenlajinsa salat, tuntea moniulotteisesti taiteen moniulotteista kenttää sekä ainakin oman alansa historialliset taustat sekä ymmärtää ympärillään vallitsevaa fysikaalista sekä abstraktia todellisuutta, joiden kautta taiteilijan tuotanto myös syntyy. Tarkempi määrittely vaatisi oman kirjallisen teoksensa, joten en aihetta käsittele tässä sen enempää.

Tarkoitukseni on osoittaa ammatin monipuolisuus ja haasteellisuus. Lisäksi harjoittaakseen taidetta, on taiteilijan tuotava oma tuotantonsa esiin yleisön nähtäville. Siihen oma kiinnostukseni loppuu.

Koen yhä pääasiassa tekeväni taidetta vain itselleni. Ympäröivä maailma ja ympäristön sekä ihmisen toiminnan tuottava sekasortoa huutava julkinen ilmapiiri yhdistettynä jatkuvaan läsnäoloon sosiaalisessa mediassa, sekä siellä vallitseva poleeminen ilmapiiri saavat ajatukseni vain sekaisin ja ahdistuneeksi. Tunnen siis olevani liian ulkopuolella taidemaailmasta sekä sen diskursseista.

Olen elänyt suuren osan elämäni Turussa, joka on suomalaisella mittakaavalla iso kaupunki. Kankaanpäässä ollessani olen yhä enemmissä määrin ollut kiinnostunut luonnosta ja haaveilen maalle muuttamisesta sekä ruoan kasvattamisesta sekä omavaraisuudesta ylipäätään. Sellaisestakin kirjoittaminen tuntuisi menevän vähän liikaa taiteen ulkopuolelle.

Kirjallisen lopputyöni tekeminen on kestänyt jo pidempään. Opiskeluaikani olen ollut erittäin kiinnostunut musiikista ja aloitinkin tekemään lopputyötäni musiikista. Pian kuitenkin huomasin tietoni olevan erittäin rajalliset samoin kuin tunnen niiden olevan kuvataiteen suhteen.

Olen ehkäpä ihmisenä kiinnostunut liian monesta aiheesta ylipäättänsä, mutta en osaa syventyä mihinkään tiettyyn aiheeseen. Saatan helposti innostua jostain yksittäisestä asiasta, mutta kadotan mielenkiintoni asian syvällisempään tutkiskeluun. Tässä pohja, miksi olen juuttunut tarkastelemaan itseäni. En pysty haastamaan itseäni menemään syvemmälle minkään tietyn aihealueen piiriin.

Koulussamme on erittäin laadukas kirjasto, jonka kautta varmasti löytyisi paljon mielenkiintoista tutkittavaa, mutta tietoa tuntuu olevan jopa liikaa ja tunnen hukkuvani mahdollisuuksien alle. Siltä minusta tuntuu jatkuvasti myös omassa elämässäni.

Ehkäpä siis lopputyöni koostuu lähinnä pohdiskelusta, miksi en kykene tai halua edes yrittää tulla taiteilijaksi.

Oman työskentelyni on johtanut itseni tilanteeseen, jossa en enää tiedä, miksi edes tekisin julkisesti taidetta. Paine integroitua taidemaailmaan tuntuu olevan luotaan työntävä: Oma tietämykseni taiteesta oli erittäin suppea ja oma tietämykseni liittyy enemmän populaariin elokuvaan ja musiikkiin. Kasvoin kuluttaessani niitä. Koulun myötä olen joutunut pohtimaan taidetta syvällisemmältä tasolta ja olen huomannut sen olevan itselleni lähinnä terapeutista, eheyttävää toimintaa, joka auttaa minua ymmärtämään itseäni, sekä kasvamaan ihmisenä.

En koe olevani perillä yhteiskunnan toiminnasta ja sen päämääristä. Ajan myötä olen huomannut, että maailma johon olen kasvanut, on perin valheellinen sekä kapitalismin syövyttämä: On vain tyhjiä uusia trendejä, teknologioita

ja kulutustavaraa jonka itseisarvo perustuu oletukseen ihmisestä kuluttajana sekä tästä toiminnasta syntyvään loputtomaan taloudelliseen kasvuun.

Egon Friedell määrittelee inhimillisten toimintojen hierarkian, jonka alimmalla tasolla on talouselämä, jonka jälkeen tulee, yhteiskunta ja ylimpänä on valtio. Talouselämän Friedell määrittelee kaiken sellaisen ”mikä palvelee aineellisen tarpeen tyydyttämistä. Se on tavallaan kulttuurin raaka-ainetta, ei muuta; sellaisena tosin hyvin tärkeää.”

Ennen populaarikulttuurin tuloa Friedell näki, että talouselämän vaikutus ”syvimpiin ja voimakkaimpiin kulttuurimuodostumiin, uskontoon, taiteeseen ja filosofiaan” on vain vähäinen. Näiden kolmen ihmisen hengentuotteen alapuolelle Friedell laski tieteen, jonka koki olevan vain käytännöllisiin tarkoituksiin soveltuvaa tiedettä.

Miten on käynyt nykyajassa? Julkisessa keskustelussa Talous ja tiede nostetaan korkeimmalle jalustalle asioina, jotka johtavat materiaaliseen hyvinvointiin parempaan elämään.

On totta, että tieteellinen kehitys on antanut ihmiselle enemmän aikaa itselleen sekä materiaalista hyvinvointia, mutta tuntuu siltä kuin ihmisen henkinen kasvu olisi pysähtynyt totaalisesti. Lisäksi globaali informaatiotulva pakottaa ihmisen käsittelemään eksponentiaalisesti kasvavan määrän tietoa, jonka johdosta ihmisellä ei enää todellisuudessa ole aikaa pysähtyä miettimään, mitä järkeä tässä kaikessa on. Taiteella, uskonnolla ja filosofialla on avaimet moisten kysymysten pohtimiseen, mutta ärsyketulvassa niiden tutkiminen jää yleensä hyvin pinnalliselle Wikipedia artikkelien tasolle. Vastaukset ongelmiin halutaan valmiiksi pilkottuina ja nopeasti ymmärrettävinä, jotta voisi taas siirtyä seuraavan ilmiön pariin.

Haluamme tyydyttää globaalin tiedon tarpeemme sekä eksistentiaalisen tuskakan. Sitä varten on helppo kadota populaariin talouden tarpeita palvelemaan viihdehömppään, joka ei enää haasta ihmistä ajattelemaan, keskustelemaan tai kyseenalaistamaan sitä itseään.

Itse näen kapitalismin ja kulutuskulttuurin suurena pahana, mutta samalla koen taistelun sitä vastaan vain näennäisenä kapinana. Kapitalismi omaksuu lopulta sen vastavoimat omiin tarpeisiinsa. 60-luvun kapinahenkikin on vain kääntynyt nostalgiaksi, jota voi muistella ostamalla esineitä ja kalliita lippuja sen ajan muusikoiden keikoille, josta otetut valokuvat voi kätevästi jakaa kaikille sosiaalisen median kautta.

Tuntuu, että ihmiselo on loputonta taistelua vallasta: ihmisten keskinäistä taistelua siitä, kuka on suurin ja tärkein. Osa siitä taistelusta on kielellistä: esimerkiksi Monosen esittämä elitismin käsitteen problematiikka on vain pintaraapaisu tätä ongelmaa. Jatkuva propaganda tulva sekoittaa julkisen keskustelun eivätkä kinastelevat osapuolet enää tiedä edes ovatko samaa mieltä vai eivät. Mononenkin vain lopulta päätyy vain haukkumaan taiteesta tietämättömät ihmiset typeräksi laumaksi.

Taistelu korkean ja matalan kulttuurin välillä ei pääty koskaan. Tämän taistelun seurauksena oleva älyllinen pohdinta päätyy vain lopulta propagandistiseksi aseeksi ideologisen valta taistelun kentälle, joka ei enää edes kosketa taidetta itsessään.

Pluralistisen taidekentän viidakossa kinastelu taiteesta pitäisi jättää toisarvoiseksi seikaksi: Taide ja kaikki siihen viittaava kulttuuri, joka voi nykyään olla lähinnä mitä tahansa toimintaa, jolla ihminen ilmaisee sisintä itseään, pitäisi hyväksyä toiminnaksi, joka tähtää individuaalisen tarpeen tyydyttämiseen. Antaa ihmisten tehdä niitä asioita, mitä itse haluavat ja joista ovat kiinnostuneita. On turha määritellä globaalisti sitä, mikä on arvokasta kulttuuria ja mikä ei. Paikallistasolla eri yhteisöt tulevat kuitenkin arvottamaan eri asioita eri tavalla. Toki itse vastustan globaalia viihdekulttuuria ja koen että maailma on täynnä turhaa ajanvietettä, joka tylsistyttää mieltä, mutta en halua myöskään pakottaa ketään väkisin oman ajatteluni sekä esteettisen nautintoni piiriin.

4 AVANTGARDE JA SITUATIONISTINEN TWISTI

Kirjassaan *Taiteen kritiikki ja kritiikin taide* Marko Pyhtilä käy läpi 1900-luvun avangarden synnyn ja kuoleman. Pyhtilän mukaan Avantgarde eli Dada, Surrealismi ja Situationismi, sekä monet muut pienet taideryhmittymät syntyivät vastustuksena omien aikakausiensa elitistä ajattelua, sekä kapitalista yhteiskuntaan vastaan. Pohja näille liikkeille syntyi Marxismista ja ties mistä. Pyhtilä keskittyy tarkastelemaan liikkeistä viimeisintä eli kansainvälisiä situationisteja. Situationistit määrittivät yhteiskunnan speaktaakeliteoriansa mukaan.

Speaktaakeliteorian ydinajatus on, että ihminen on niin vieraantunut omasta elämästään, että saattaa osallistua vain sivullisena tarkkailijana. Speaktaakkelissa kaikki elämänalueet – sosiaalinen elämä, tieto ja kulttuuri – ovat yhtä vieraantuneita. Ihmiset ovat paitsi vieraantuneet tuottamistaan hyödykkeistä, myös omista kokemuksistaan, tunteistaan, luovuudestaan ja haluistaan. Speaktaakkelia voidaan seurata vain tietyn etäisyyden päästä; osallistuminen on mahdollista, mutta osallistumisen muodot on tarkalleen ennalta määrättyjä. Todellisuus koetaan toisen käden kokemuksena: ne eristetään, jaetaan osiin, luokitellaan ja nimetään puolestamme.

Situationistit myös loivat rekuperaation käsitteen ilmaisemaan tätä toimintaa, jolla ”yhteiskunta vesittää, omii ja kääntää pääläelleen kaikki vallankumoukselliset teot ja ideat ja käyttää siten näitä vesitettyjä tai omiin tarpeisiinsa muokattuja ideoita niiden alkuperäistä lähtökohtaa vastaan.” Situationistit halusivat myös irtaantua irti taiteen perinnöstä ja yrittivät tehdä taiteestaan mahdollisimman epäkaupallista ja lopulta lopettivat taide-esineiden teot tai erottivat ryhmittymän jäseniä, joiden taide kävi liian hyvin kaupaksi. Lopulta situationistinen liike lakkasi ja muuttui rekuperaation myötä osaksi taiteen kaanonin, sitä mitä vastaan liike oli alun perin syntynytkin. Alkuakana liikkeessä oli idea valmiiden taideteosten käyttämisestä uusien taideteosten syntymiseen. Toisin sanoen plagiointi oli hyväksyttävää toimintaa ja miltei jopa

suositeltavaa tosin situationistit eivät olleen niin suopeita tällaiselle toiminnalle ryhmän ulkopuolella. Ehkäpä siitä syystä liike lopulta lakkasi taiteellisen toimintansa: se toimi itse rekuperaation periaatteen mukaan.

Situationismi ja avantgarde ole ei silti täysin kuollut sen ideologia on ollut taustavaikuttajana monille pienille vastakulttuureille esim. punk musiikille. Lopulta yhä kiihtyvämmällä tahdilla vastakulttuuri rekuperoidaan osaksi globaalia kapitalismia. 80- ja 90- nuorisokulttuuri on levinnyt massamedian kautta vain erilaisiksi brändeiksi ja liikkeiksi, jossa ainoa ihmisiä yhdistävä tekijä on tietynlaiset kulutustottumukset.

Uudet sukupolvet eivät tunne enää oman ikäpolvensa idealismin taustoja. Uudet radikaalit liikkeet ovat vain PR-toimistojen ja trendsetterien luomia mielikuvia vallankumouksesta, joka lopulta on vain valmiiksi pureskeltua yksiulotteista teatteria, jonka areenana toimii sosiaalinen media.

Taide lehden artikkelissa *Taide, joka hävisi*, toimittaja Leena Becker kertoo Itä-Saksalaisten taiteilijoiden kadonneesta julkisesta arvostuksesta Saksojen yhdistymisen jälkeen: arviolta 95% Itä-Saksalaisista taiteilijoista putosi yhdistymisen myötä merkityksettömyyden tyhjiöön. Myös Itä-Saksalaisten museoiden johtajat korvattiin läntisillä kollegoillaan. Itä-Saksalainen taide niputettiin sosialistisen realismin stigman alle huolimatta oliko se valtion ideologiaa tukevaa vai sitä vastustavaa taikka jotakin ihan muuta.

Saman lehden seuraavassa artikkelissa toimittaja Leena Kuumola on käynyt tutustumassa Berliinin taidekenttään. Lähtökohtana Kuumolan matkalle on tämän ihmetys monien Berliiniin menneiden suomalaistaiteilijoiden latistunut ilmaisu. Syyksi Kuumola ei näe itse kaupunkia vaan sen laajaa taidekenttää, jossa voi helposti joutua taiteellisesti hakoteille keskittyessä uran luomiseen, trendien haisteluun ja etsiessä ”oikeita” ihmisiä ja paikkoja.

Kuumola toteaa myös kaupungissa vallitsevan moderni rakennusbuumi, jossa rakennetaan globaalin rakennustrendien määrittelevää sielutonta lasi- ja teräsvidakkoa vaikka kaupungin viehättävyys perustuu sen lukuisten eri his-

toriallisten arkkitehtonisten suuntien yhteen sulautuvaan sekaisuuteen, joka yllättää kulkijansa yhä uudelleen.

5 LOPUKSI

Kaikki tämä tekee saa minut tuntemaan suurta levottomuutta. Olen päätenyt alalle, jossa oma tekeminen on riski ja suurella todennäköisyydellä pitää minut kiinni köyhyydessä. Tuntuu turhalta edes yrittää harjoittaa taiteilijan ammattia, sillä ura-ajattelu johtaa tielle, jolla minun on myytävä omat tinkimättömyyteni.

Itseni löytämisen tiellä haluan olla täysin oma itseni ja siihen nähden ajan trendien haistelu tuntuu enempi huoraamiselta kuin kompromissien teolta. Aion tuki jatkaa taiteen tekemistä en vain etsi suurempaa yleisöä sille: Haluan kin ehkä tavoittaa enemmän ihmisiä yksilötasolla ja kohdata muita ihmisiä ihmisenä ei taiteilijana.

Ehkä koittaa aika jolloin koen olevani tarpeeksi kypsä, teknisesti taitava - taiteen tekemisessä olen kiinnostunut ehkäpä eniten kerrosmaalauksesta, jonka oppiminen vie aikaa - sekä asiantunteva lähtemään tekemään taidetta yhteiskunnallisella tasolla. Sitä ennen aioin opiskella asioita joilla on itselleni merkitystä: filosofiaa, biologiaa, historiaa, sosiologiaa, musiikkia sekä löytää henkisyttä ja merkitystä elämään, joka jaksaa auttaa minua olemaan kiinnostunut ja mukana elämässä sekä löytämään syvempää ymmärrystä tästä kaikesta.

En silti koe, että opiskeluni olisi mennyt hukkaan ja olisi verorahojen tuhlausta. Taiteen opiskelu on johtanut minut lukuisille uusille teille elämässä, josta en olisi voinut unelmoidakaan ennen opiskelua. Ja se on taiteessa tärkeintä.

Mitä yhteistä sitten on matalalla ja korkealla kulttuurilla? Kaikki sellainen kulttuurinen toiminta on lopulta vain eskapismia todellisesta maailmasta abstraktin ajattelun tai toiminnan keinoin. Kokemus kääntyy aina sisälle päin todellisesta maailmasta ja sen ongelmista.

Koen erilaiset kulttuuriset vastakkain asetellut turhiksi ellei niihin sisälly kaupallista elementtiä ja kuitenkin olemme jo kaupallistaneet kaiken kulttuurimme. Ehkäpä ihmisten tulisi keskittyä kulttuurikinastelun sijaan keskittyä niihin epäkohtiin, joita reaali maailma tarjoaa. Mikä on se eliitti, joka todella hallitsee kulttuuriamme se joka omistaa maat, talouden, median ja kokee ylemmyyttä muita kohtaan sekä pistää meidät kinastelemaan turhanpäiväisistä makuasioista, joista ei voida koskaan päästä yhteisymmärrykseen. Ihmisten tulisi löytää aikakautemme Platonilainen ideaalitaso. Se sielunelämä jonka voimme tunnistaa muissa myös muissa aikamme ihmisissä.

Itse kaipaan vain hyväntahtoisuutta ja hyveellisyyttä, totuuden vilpittöntyä etsintää. Vaikka en jaa täysin mielipiteitäni uskontojen dogmien absoluuttisesta oikeaoppineisuudesta, koen, että meissä kaikissa kulkee se sama henki, jota sieluksikin kutsutaan. *Älä tee toiselle mitään, mitä et haluaisi itsellesi.*

LÄHTEET

https://www.ammattikorkeakouluopinnot.fi/Opinnaeytetyoe__d8082.html

Umberto Eco – Oppineisuuden osoittaminen eli miten tutkielma tehdään

Egon Friedell – Uuden ajan kulttuurihistoria

Taidelehti 2018/3

Marko Pyhtilä – Taiteen kritiikki ja kritiikin taide